

Bezinnen en bidden met vormelingen ...

Deze bezinning vindt best plaats in de kerk, eventueel voorafgaand aan een Eucharistieviering.

De bijeenkomst bestaat uit een afwisseling van 'vertelling' (getuigenis van Janne) en enkele haalbare opdrachten.



Deel I

Hoi,

ik ben Janne. Ik ben niet gedoopt als baby. Mijn mama en papa zijn dat vergeten. Mensen vergeten dingen, zeker als ze het niet belangrijk vinden.

Ik ben dus 11 jaar en nog niet gedoopt. Ik wil wel gedoopt worden en daarom volg ik voorbereiding. Nee, niet alleen. Samen met Pauline van 13 en Jasper die al minstens 35 is. Speciaal voor ons hebben ze een voorbereidingsgroepje opgericht. Mijn oma organiseert alles, Jef weet alles en dan is er ook nog Maria en Alex. Elke woensdag om 18 uur komen we samen. Maar op één woensdag gebeurde er iets heel bijzonders. Die woensdag begon het niet om 18 uur. Of toch niet voor mij. We hadden allemaal een ander briefje gekregen en daarop stond vermeld wanneer elk van ons precies verwacht werd. Gisteren heb ik Pauline nog gezien. Ze zit niet op mijn school, maar ik kwam haar tegen bij de bakker. Ze zei dat zij er om 17.55 uur moest zijn. Ik al om 17.45 uur. Ik begreep niet waarom.

Toen ik aankwam stond oma voor de deur. "Goeieavond", zei ze. Ze vertelde me dat ik al naar binnen mocht gaan. Zij wachtte nog op Pauline. "Die komt pas over tien minuten, hoor", zei ik, "je kan nog even met mij naar binnen gaan". Oma lachte mysterieus. "Dat is niet de bedoeling", zei ze. Ik duwde de zware deur van de kerk open. Het was donker. Alleen vooraan brandde de grote kaars. Ik kon net voldoende zien om niet over mijn eigen voeten te struikelen. Er klonk zachte muziek. Ik was helemaal alleen. Vliegensvlug draaide ik me om, opende de buitendeur en zei tegen oma dat er nog niemand was. "Is dat zo?", vroeg ze, terwijl ze me met een knikje aanmoedigde om terug naar binnen te gaan. Derde keer, goede keer, ik duwde de zware deur voor de derde keer open en ging opnieuw het duister tegemoet. Ik ben niet bang in het donker. Maar het is wel vreemd om daar in je eentje te staan in een gebouw dat bijna tot aan de hemel reikt. Mijn ogen werden de duisternis al gauw gewoon. Het flakkerende licht van de kaars trok mij naar voren. Voetje voor voetje naderde ik. Minutenlang keek ik naar het dansend vlammetje. Het leek alsof het mij iets vertellen wou. Mijn blik ging naar boven. Het licht van die ene kaars toverde vreemde schaduwen op het metershoge plafond. Met halfopen mond stond ik daar. Ik vond het niet mooi, ook niet eng. Ik vond het gewoon bijzonder. Pas toen zag ik Jef en Maria, Alex en Jasper. Ze zaten in een hoek. Hun ogen waren toe, maar ik geloof niet dat ze sliepen. Ik ging bij hen zitten. Maria hield haar handpalmen tegen elkaar. Alsof ze aan elkaar geplakt waren. Haar handen leken wel een statige toren. Jef had zijn vingers in elkaar geweven. Toen keek ik naar Alex. Zijn handen lagen open op zijn schoot, alsof iemand er iets in zou leggen. Ik besloot om het ook te proberen. Terwijl ik mijn ogen sloot, opende ik mijn handen. De muziek was gestopt. Ik hoorde het zuchten van mijn adem en ik voelde hoe mijn hart zacht en gestaag klopte. Ik voelde me veilig. Geborgen. Gedragen.

Plots hoorde ik de zware deur. Toen die dichtklapte, voelde ik de duisternis beven. Mijn hart maakte een sprongetje. Er kroop een rilling over mijn rug. Dat zal Pauline zijn, dacht ik. Toen werd het terug stil. Minutenlang. Plots ging het licht aan. Het deed pijn. Aan mijn ogen. Ik probeerde om me heen te kijken. Terwijl ik overvloedig met mijn ogen knipperde, ontdekte ik dat Pauline ook bij ons zat. Alex, Jasper, Jef en Maria stonden op. Ze gingen langzaam, bijna schuifelend naar de plaats waar we 's woensdags altijd zitten. Pauline en ik volgden hen. Niemand zei iets. Toen we allemaal ons plekje hadden gevonden, doorbrak oma de stilte. "Ik hoop", zei ze, "dat jullie daarnet de aanwezigheid van God mochten ervaren". Ik keek haar aan. Ik had veel ervaren, maar was dat God? Ik had me niet alleen gevoeld, ook niet toen ik Jasper, Jef, Maria en Alex nog niet ontdekt had. Kwam dat door God? En was het door Hem dat ik me zo zalig voelde, zoals ik me vroeger voelde als ik bij mijn mama in het grote bed kroop en me verstopte in het holletje onder haar arm? Iedereen zweeg. Het leek alsof niemand de stilte wou storen. Daar zaten we dan. Stil te wezen. "Was dat bidden?", vroeg Jasper. "Voor mij wel", zei Jef. "Wat is bidden eigenlijk precies?", vroeg ik. Ik had het woord ondertussen al meermaals gehoord, in de vieringen en de liedjes, maar echt begrijpen deed ik het nog altijd niet. "Bidden is praten met God", antwoordde Maria vlot. Ik had niet met hem gepraat. "Bij hem zijn", vulde oma aan. "Ja, alleen met een echte vriend of vriendin kan je gewoon stil naast elkaar zitten", vervolgde Alex. "Als dat bidden was, dan vond ik het wel fijn, maar wel een beetje raar", mompelde Pauline. "Ik dacht dat bidden was wat we zondag doen." "Dat ook", knikte oma. Ik begrijp er niets meer van. Blijkbaar kan je heel veel verschillende zaken 'bidden' noemen.

Opdracht I

Jullie krijgen nu allen de opdracht om jullie te verspreiden over de kerk. Bedoeling is dat jullie in stilte ergens gaan zitten. Er moet minimum 5 meter tussen jou en een ander zitten ... ! Dan gaan we het vijf minuten lang stil maken. Probeer te ervaren wat die stilte met je doet. Probeer misschien ook eens om in stilte iets te zeggen tegen God of Jezus. Als de vijf minuten om zijn, zal er een gong / bel klinken en dan worden jullie opnieuw hier verwacht.

Deel II

De volgende woensdag zei Jef serieus: "We gaan het vandaag hebben over het Onzevader, want dat gebed moeten jullie toch echt kennen voor het Pasen wordt". Pauline keek lachend naar mij. "Ik ken dat al, hoor", zei ze luidop. En zelfs ik moest toegeven dat ik de woorden al foutloos in de juiste volgorde kan plaatsen. Ik had dat gebed op zondag al zo vaak gehoord dat het in mijn hoofd was blijven hangen.

Jasper kende het Onzevader blijkbaar niet. Of toch niet zoals het hoort. Ja, dat zei hij. Hij wilde het Onzevader wel bespreken. "Het zegt me niet zo veel, omdat ik niet weet wat ik zeg", zei hij.

Jef nam toen het grote bijbelboek dat elke woensdag voor ons op een tafeltje ligt. Hij sloeg het open en begon te lezen. De woorden die weerklonken uit zijn mond leken een kopie van het gebed dat wij op zondag altijd bidden. Blijkbaar staan de woorden van het Onzevader in het bijbelboek. "Jezus heeft deze woorden geleerd aan zijn leerlingen", vertelde Jef. Als we de woorden van het Onzevader bidden, zeggen we blijkbaar meer dan we zeggen. Door de woorden in de mond te nemen die Jezus leerde aan zijn vrienden, vertellen wij eigenlijk dat ook wij leerlingen van Jezus willen zijn en hem willen volgen.

“We bidden het Onzevader ook niet alleen”, zei Jef serieus. Eerst begreep ik niet waarom hij dat zei. Iedereen weet toch dat wij dat gebed op zondag sámen uitspreken. “We bidden het Onzevader nooit alleen”, herhaalde Jef. “Ik doe dat soms wel”, antwoordde Alex serieus. En blijkbaar doet Maria dat ook. Ze doen dat thuis. Alex vertelde plots één van zijn bedgeheimen. Hij zei dat hij het Onzevader bidt in bed voor het slapengaan. “Zelfs als je dan alleen bent”, zei Jef, “zelfs dan bid je het Onzevader niet alleen”. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Jef kan soms moeilijk doen. “Als we het Onzevader bidden”, vervolgde Jef, “doen we dat altijd samen met Jezus. Even belangrijk als de woorden, is het besef dat wij hetzelfde doen als hij en zo heel intens met hem verbonden zijn”. “We bidden het Onzevader ook niet alleen met Jezus”, vulde oma aan. Als je dat gebed bidt, denk je dus best niet alleen aan de woorden, maar ook aan alle andere mensen, overal ter wereld, die ook af en toe het Onzevader bidden en zo eigenlijk ook met ons verbonden zijn.

Jef had het Onzevader op een blaadje afgedrukt en elk van ons kreeg een exemplaar. “Even stille tijd”, zei hij. “Lees het gebed en duid één woord of één zin aan dat je om één of andere reden bijzonder raakt”. Het werd stil. Bijna zo stil als vorige woensdag. Na vijf minuten vroeg Jef eindelijk of we klaar waren. Alsof het aanduiden van één woord of één zin werkelijk vijf minuten duurt.

“Ik heb het woord ‘hemel’ aangeduid”, zei Jasper onmiddellijk. “Ik denk”, vervolgde hij, dat God vertoeft waar het hemels is”, legde hij uit. “En als wij het samen hemels en goed hebben, dan is Hij ook hier”, zei hij.

Toen haalde Jef een reusachtig wit blad te voorschijn. “Dit is het heelal, de schepping, alles wat er is”, zei hij. Pauline en ik keken elkaar aan. We kregen bijna de slappe lach. Alsof de hele wereld werkelijk een blanco blad is, onbeschreven en onberoerd.

“En hier staat de mens”, zei Jef, terwijl hij een kopvoetertje tekende, waarop ik echt niet gelijken wou. “Waar zou jij God plaatsen?”, vroeg Jef terwijl hij de dikke viltstift voor zich uit stak zodat wij deze aan konden nemen. We keken elkaar aan. Niemand verroerde, dus gaf ik maar het goede voorbeeld. “Hoe moet ik God tekenen?” vroeg ik, “ik heb hem nog nooit gezien”. “Tekenen maar een kruisje”, antwoordde Jef, dus ik plaatste een kruisje. Helemaal bovenaan. “Hij is in de hemel. We zeggen het zelf. In het Onzevader”, zei ik. Jef knikte. Toen plaatste Pauline een kruisje. Naast het kopvoetertje. “Ik denk dat Hij heel dicht bij ons is”, zei ze. Jef knikte opnieuw. Maria tekende niet alleen een kruisje. Ze vond de mens niet af en tekende in het kopvoetertje een hart. In het hart tekende ze een kruisje. “God leeft in ons hart”, zei ze. Jasper vond dat God ons ‘vaste grond onder de voeten geeft’ en daarom tekende hij het kruisje op de bodem, onder het kopvoetertje. “Hij draagt ons”, zei Jasper. Alex was heel kritisch en tekende een kruisje in het hoofd van de kopvoeter. “Er zijn mensen die denken dat God verzonnen is”, zei hij, alsof iemand zoiets werkelijk bedenken kon. En toen, toen heeft oma onze mooie tekening helemaal verbrod. En Jef was er nog blij mee ook. Wat oma deed? Ze nam de dikke viltstift en ze maakte een reusachtig kruis over het gehele blad. “Hij is overal”, zei oma. Ik slikte.

Ik heb God nog nooit gezien. Nog steeds niet. Hoewel ik ondertussen al vaak in zijn huis ben geweest. Ondertussen weet ik dat ik God niet kan zien zoals ik oma of andere mensen zie. Ik begrijp het niet helemaal, maar ... ik geloof wel dat hij bij ons is, als wij daar op woensdag of zondag samen zijn.

“Het kan zijn dan hij overal is”, zei ik, “maar ik zie hem niet”. “Geloof je dan niet”, antwoordde oma, “dat er ook dingen bestaan die je niet ziet?”. “Natuurlijk wel”, antwoordde ik. “Zoals bacteriën die zo klein zijn dat wij ze niet kunnen zien”. “Ik geloof niet”, zei oma, “dat God een bacterie is. Hij is niet heel klein, maar juist heel groot, zo

groot dat wij Hem ook niet kunnen zien. Hij is te groot voor onze ogen. Hij is overal, doordringt alles en allen". Oma ziet God in de natuur, in een sneeuwvlokje, in een druppel dauw, in een tjilpende mus en ze herkent hem ook in Jef en in mij.

Ja, dat zei ze. Toen ik later thuiskwam, heb ik minutenlang voor de spiegel gestaan. Waar was hij dan? Waar zag ze God in mij? Lijk ik op hem? En wanneer dan wel?

Ik zie God niet. Ook niet in oma of Jef. Ik zie het niet, maar misschien moet ik nog beter leren kijken.

"We gaan naar de volgende zin", zei Jef alsof alles over de hemel reeds gezegd was. Ik begrijp het niet helemaal, maar ik denk dus dat God niet in de hemel is, maar dat het hemels is waar hij is. Wij vertoeven op aarde reeds in de hemel als hij ons nabij komt. Of zoiets.

Jef had de zin 'uw Naam worde geheiligd' aangeduid. Iemand heiligen is iemand loven en prijzen. Of zo heb ik dat toch begrepen van Jef. "Waarom moet je de naam van God heiligen?" vroeg Pauline nieuwsgierig. "Ja", zei ook Jasper, "is het niet logischer als we zijn daden prijzen en blij zijn om al het goede dat Hij voor ons doet". "Nou", zei Jef, "eigenlijk is er toch een verschil. Ten eerste kan je blij en dankbaar zijn om de goede dingen in de wereld, zonder dat je in God gelooft. Ten tweede kan je God ook alleen maar aanspreken en prijzen om wat hij doet. Je geeft hem dan louter complimentjes om alles wat hij gemaakt en gedaan heeft. Maar ... eigenlijk moeten we hem vooral loven om wie hij voor ons is. Niet alleen voor wat hij doet, maar ook voor het feit dat hij er is.

En we heiligen en prijzen God niet gewoon. We noemen hem bij zijn naam. Alleen mensen die je goed kent, noem je bij hun eigen naam. We heiligen dus niet zomaar een anonieme kracht of iemand die we niet kennen, maar toevallig veel voor ons gedaan heeft. We heiligen zijn Naam en tonen zo dat wij sterk met hem verbonden zijn".

Opdracht II

*Gods naam heiligen is Hem loven en prijzen, hem een complimentje geven.
Hoe zou jij God kunnen prijzen en danken? Hoe zou jij zijn Naam heiligen.
Geef God eens een complimentje ... !*

Op een groot blad kunnen de vormelingen een compliment voor God neerschrijven.

Deel III

De volgende zondag moesten Pauline, Jasper en ik naar voren komen. We kregen een kaartje. De priester overhandigde ons plechtig een kaartje met de woorden van het Onzevader. Ik weet niet waarom we een kaart kregen. Wellicht dacht hij dat we het gebed nog niet van buiten kenden. Terwijl we eigenlijk zelfs al een beetje weten wat die vreemde woorden betekenen. "Bid en zing het, veel, en laat de woorden ervan diep in je hart en je leven doordringen", zei hij. Ik slikte. Soms zei ik het Onzevader wel mee op. Ik ratelde de woorden af zoals de meeste mensen doen. Nu kreeg ik de opdracht om het te bidden. Ik weet niet of ik dat kan. Maar ik besloot om het onmiddellijk te proberen. Samen met de anderen bad ik het Onzevader. Ik had het kaartje helemaal niet nodig. Ik besloot om het gewoon te bewaren. Wellicht kom ik ooit nog wel eens iemand tegen die het Onzevader nog niet kent.

Opdracht III

Laten we allen naar voren komen en een grote kring vormen. Laten we vervolgens samen het Onzevader bidden Niet zomaar 'opzeggen', maar echt bidden

Samen: Onzevader ...

